

Despre noțiunea „duh”

Cuvântul ebraic *ruach* precum și cuvântul în limba greacă *pneuma* înseamnă în primul rând „suflare” sau „vânt”, apoi înseamnă „duh”. În Noul Testament cuvântul *pneuma* este folosit sub cinci aspecte:

A) În înțelesul de bază „vânt” îl folosește Domnul Isus în discuția cu Nicodim: „Vântul suflă încotro vrea ...” (Ioan 3.8; compară cu Evrei 1.7).

B) În înțelesul „duhul omului” se întâlnește în multe locuri. „Duhul este plin de râvnă ...” (Matei 26.41). Despre fiica lui Iair se spune: „Duhul ei s-a întors ...” (Luca 8.55). Duhul lui Pavel s-a întărit în Atena (Faptele Apostolilor 17.16). Duhul lui Dumnezeu „dă mărturie duhului nostru, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16). Duhul nostru trebuie păstrat fără vină (1 Tesaloniceni 5.23) și multe alte locuri.

C) Pluralul de la *pneuma* este folosit în înțelesul „duhurile celor drepte, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12.23) și „duhurile care sunt în închisoare” (1 Petru 3.19).

D) Se vorbește și despre duhuri rele. Există duhuri rele (Matei 8.16; Faptele Apostolilor 19.12), de cele mai multe ori fiind numite „duhuri necurate” (Matei 10.1; Faptele Apostolilor 5.16), apoi duh de ghicire (Faptele Apostolilor 16.16), există și un „duh care face bolnav” (Luca 13.11), un „duh de adormire” (Romani 11.8), și așa mai departe. Însă nicidecum nu trebuie neapărat să fie vorba de o putere personală, cuvântul „duh” poate fi și o circumsciere, o parafrazăre.

E) Folosirea cea mai frecventă a cuvântului *pneuma* este în legătură cu „Duhul Sfânt”.

Persoană posedată, apucată de duhuri rele

I)

Prin noțiunea de persoană posedată Biblia înțelege locuirea unui demon într-un om, a cărui întregă gândire, simțire și voință au fost aduse sub influență demonică (Luca 22.3-6). Atâta timp cât demonii au dreptul să fie pe pământ, străduința lor este să primească o locuință în om, care le oferă odihnă și în care pot să rămână (Matei 12.43 și versetele următoare), ca să nu trebuiască să meargă înainte de vreme în iad (Matei 8.29; Luca 8.28-31). De cele mai multe ori este un singur demon care pune stăpânire pe un om (Matei 12.43), dar pot fi și mai mulți (Luca 8.30; 11.26). Scopul luării în posesiune a unui om de către un demon este să împiedice părtașia cu Dumnezeu a celui posedat și să-l determine să facă rău (de aceea demonii sunt numiți deseori duhuri „rele”) sau să-l ademenească la necredință (de aceea sunt numiți „duhuri amăgitoare”, 1 Timotei 4.1) sau să-l determine să vorbească neadevărul (de aceea sunt numiți „duh de minciună”, 1 Împărați 22.22) sau să întineze viața unui suflet (de aceea sunt numiți „duhuri necurate”, Matei 10.1; 12.43; Marcu 1.23; Faptele Apostolilor 8,7 și altele). Ele încearcă permanent să chinuie pe om, prin aceea că pot să-i aducă o boală (demonizare Marcu 5.1 și versetele următoare, sau boli Marcu 9.18 și versetele următoare,

încovoierea spinării Luca 13.11) sau prin aceea că prin muțenie (Matei 9.32; în Matei 12.22 orbire și muțenie) împiedică pe cel posedat să poată să facă cunoscut dorința lui după Hristos și să-l facă capabil pentru primirea lucrării lui Dumnezeu. În toate aceste chinuri un demon este mai rău decât celălalt (Matei 12.45). Scopul final al demonilor este în orice caz să distrugă pe om, ca să-l dea stăpânului lor (Matei 9.22)..

II) Semne caracteristice

Semnele caracteristice pentru prezența unei posedări sunt: vorbirea unui altuia din cel posedat (Matei 8.29; Marcu 1.24; Luca 4.34; Faptele Apostolilor 19.15 și alte locuri); clarviziune (perspicacitate), prin care demonii recunosc pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu, care a venit să-i nimicească (Marcu 1.24,34, printre altele), și în anumiți oameni văd pe robii lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 16.17); ghicesc (Faptele Apostolilor 16.16); o comportare temporală neliniștită a omului (țipete, scrâșniri din dinți, furie potrivit cu Marcu 5.5; 9.18); o putere corporală deosebită (Marcu 5.4; Faptele Apostolilor 19.16); împotrivire înverșunată față de influențele divine (Marcu 2.24; 5.7; Luca 4.34 și alte locuri); ieșirea demonului din demonizat însoțită de țipete, căderi la pământ, apariția de convulsii (Marcu 1.26; 9.26; Luca 3.35,41; Faptele Apostolilor 8.7); vindecarea deplină a demonizatului după alungarea cu succes a demonului (Marcu 5.15; 9.27). Demonii alungați din locuința lor din om caută dacă este posibil să pună din nou stăpânire pe acel om (Matei 12.44 și versetele următoare; Marcu 9.25).

III) Cauze

Cauzele posedării sunt multiple. Perseverarea conștientă în păcate grave, obișnuința de a blestema și a huli, jurământul fals și altele pot da diavolului dreptul asupra omului. Însă în cazul multor relatări din Noul Testament despre posedare rămâne neclar din ce cauză ei au ajuns posedați. În mod deosebit preocuparea cu ocultismul (păcatul vrăjitoriei, mersul la ghicitori/ghicitoare sau la întruniri spiritiste, purtarea de amulete și alte obiceiuri superstițioase) aduc pe oameni sub puterea lui satan. De asemenea dăruirea categorică diavolului, precum și chemarea directă a ajutorului lui, făgăduința solemnă de a-i sluji, încheierea unui legământ cu el (Isaia 28.15) leagă pe om așa de strâns de diavolul că acesta poate să-l ia în posesiune.

IV) Eliberarea

Eliberarea de posedare poate avea loc numai printr-o pocăință sinceră a celui posedat și o respingere clară a lui satan pe baza credinței în biruința pe care Hristos a obținut-o la cruce asupra lui diavolului. Isus a venit ca să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3.8). El a însănătoșit pe cei posedați, prin aceea că a alungat demonii (Matei 4.24; 8.16; Faptele Apostolilor 10.38 și alte locuri). Isus a dat autoritate și apostolilor Săi asupra duhurilor rele (Matei 10.1; Faptele Apostolilor 5.16; 8.7; 16.18; 19.12). Supunerea față de Dumnezeu și împotrivirea față de diavolul îl va determina pe acesta să fugă (Iacov 4.7).

Un cuvânt despre duhul și sufletul omului

Omul este alcătuit din suflet și corp, cu toate că în unele cazuri se adaugă expresia „duh”. Sufletul și duhul sunt așezate împreună în contrast cu trupul, și constituie partea imaterială a omului. Este însă o diferență între suflet și duh. Expresia suflet este folosită deseori pentru a exprima partea morală și nemuritoare a ființei umane. Expresia suflet este folosită uneori ca să desemneze persoana ca atare. Exemple găsim în Geneza 46.26: „Toate sufletele care au venit cu Iacov în Egipt ...”; „opt suflete” au fost salvate prin corabie (1 Petru 3.20); „sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18.4,20).

Cuvântul ebraic, tradus în mod obișnuit prin „suflet”, este *nephesh*; în unele cazuri este tradus cu „viață”, ca de exemplu în Geneza 19.17: „Scapă-ți viața”. Și în Noul Testament cuvântul *ψυχή* este folosit atât pentru viață cât și pentru suflet. „Pentru că oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru mine o va găsi; căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16.25,26).

Spre deosebire de duh, sufletul este reședința poftelor și dorințelor. Omul bogat din Luca 12.19 spune: „Voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te!” În noaptea aceasta i s-a cerut „sufletul” de la el. Mântuirea sufletului nu poate fi diferențiată de mântuirea persoanei.

Duhul este partea mai înaltă a omului. El caracterizează individualitatea conștientă și desparte astfel pe om de creaturile inferioare. Dumnezeu a suflat în nările omului suflarea de viață, și a adus pe om în legătură cu El. Despărțit de El, omul nu poate fi cu adevărat fericit, nici în existența lui actuală și nici în veșnicie. Cuvintele *ruach* și *πνεῦμα* sunt aceleași care se folosesc și pentru Duhul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, pentru îngeri ca duhuri și pentru duhurile rele.

Cuvântul lui Dumnezeu este tăios și poate despărți sufletul și duhul (Evrei 4.12), chiar dacă pentru mintea omenească nu este ușor să recunoască diferența. Apostolul s-a rugat pentru credincioșii din Tesalonic, ca atât duhul (care în mod obișnuit este privit ca loc al acțiunii lui Dumnezeu) cât și sufletul și trupul să fie sfințite (1 Tesaloniceni 5.23). În Evrei 12.23 citim despre „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți”: locul lor este la Dumnezeu prin răscumpărare. Aici cuvântul „duhuri” se referă la persoane despărțite de trupurile lor.

Duhul Sfânt a fost dat creștinului, ca Izvor al vieții în Hristos locuind în el. Creștinul este îndemnat să se roage cu duhul, să cânte cu duhul și să umble în Duh, așa că în unele cazuri este greu să se diferențieze între Duhul lui Dumnezeu și duhul creștinului.